

"Ens han negat la nostra història"

L'historiador Josep Maria Solé i Sabaté és el primer director del Museu d'Història de Catalunya, obert fa poc al públic. L'historiador reivindica en aquesta entrevista la creació d'un museu com a instrument de defensa de la pròpia identitat.

Josep Maria Solé i Sabaté (Lleida, 1950) és doctor en Història i llicenciat en Filosofia. És professor a la Universitat Autònoma de Barcelona i col·labora habitualment en diversos mitjans de comunicació. De tarannà clarament nacionalista, és des del passat mes de març, director del recentment inaugurat Museu d'Història de Catalunya. Un museu que ha estat vigilat amb lupa per molts i que ell vol que sigui de tots. De tots els que viuen i treballen en un país que durant anys, com recorda ell mateix, se li ha negat el dret a conèixer el seu passat.

Políticament va estar durant una època vinculat a Iniciativa per Catalunya, federació de què es va allunyar sense abandonar, però, la seva vocació política. També va estar vinculat Fundació Acta, laboratori d'idees nacionalista avui ja desaparegut. En el camp de la història és especialista en guerra civil i franquisme. Ha publicat nombrosos llibres com *La repressió franquista a Catalunya (1938-1953)*, *Catalunya sota les bombes*, *La repressió a la rereguarda de Catalunya (1936-1939)*, i *Cronologia de la Repressió de la Llengua i la cultura catalanes (1936-1975)*, etc.

—Un museu d'història serveix per saber d'on venim o també serveix per orientar cap on anem?

—Serveix per saber d'on venim els catalans, siguin d'on siguin. I a partir d'això, a partir de la identitat, és més fàcil que un poble sàpiga cap on vol anar. Un poble que es coneix a si mateix, que té consciència de la seva identitat, sap com ha de viure amb els veïns. Un museu com aquest també serveix per al futur. Per això s'acaba el museu mirant cap al futur.

—Per què necessitèvem un museu d'aquestes característiques?

—Perquè ens han negat la nostra història moltes vegades. La història de Catalunya ha estat perseguida. No es podia estudiar. Hi ha molta gent que són els protagonistes d'aquest museu, i que no ho sap, perquè no coneix la seva pròpia història.

—Li sembla lògic que Jordi Pujol encarregués el projecte del museu a una persona vinculada al món de l'ensenyament com és Carme Laura Gil, i no a un historiador o historiadora?

—Aquest museu l'han fet molts historiadors. Es va fer a partir de tres guions inicials, elaborats per historiadors, i després una persona del món de l'ensenyament, Carme Laura Gil, ha realitzat el museu.

—Donant una volta per les sales del museu, es té la sensació d'entrar a una mena de Port Aventura de la història.

—És un museu interactiu, didàctic, que està fet també per a escolars. Qui critica que estigui fet també per a escolars, potser es pensa que sap més història que els escolars, i potser no és així. També està fet per a la gent gran, que se li ha negat la seva història, o per gent que ha vingut d'altres parts de l'estat espanyol. El museu té tota una part de profunditat i és possible entrar-hi a partir del món de la informàtica. És didàctic

perquè estigui a l'abast de tothom.

—El caràcter didàctic del museu li treu profunditat científica?

—La part didàctica hi és, però la científica també. Es pot veure en tot el fons de multimèdia i en tot el fons d'aprofundiment que es pot fer. Algunes persones ja han vingut a consultar el fons que hi ha aquí. De profunditat, en té.

—Hi ha una certa part del públic que li nega el

"El Museu d'Història de Catalunya recentment inaugurat serveix per saber d'on venim els catalans, siguin d'on siguin. I a partir d'això, a partir de la identitat, és més fàcil que un poble sàpiga cap on vol anar."

caràcter de museu i parla més aviat d'exposició permanent.

—Quin és el criteri? Té tots dos caràcters i jo no ho veig contradictori. Té una part d'exposició i una part de museu. La part d'exposició s'anirà renovant constantment. No és un museu clàssic perquè aquest és un museu viu, pots participar, pots tocar la història. És un museu molt modern, i això ha impactat certs sectors.

—*El museu va tenir un naixement polèmic, perquè fou inaugurat tres dies abans de les eleccions generals del 3 de març.*

—Jordi Pujol va dir fa tres anys que aquest museu s'inauguraria l'any de traspàs, i el dia de traspàs. Felipe González va avançar les eleccions i el president de la Generalitat va mantenir la data.

—*Podia haver deixat la inauguració per després.*

—Sí, però per què ho havia de fer?

—*El fet que el recorregut històric del museu acaba el 1980, amb l'arribada de Jordi Pujol al govern de la Generalitat ha estat força criticat. A vostè li sembla correcte?*

—S'ha fet amb rigor. Em sembla honest i correcte. S'acaba quan Catalunya recupera les seves institucions, quan recupera el Parlament.

—*Com a director, quins objectius té?*

—Que sigui el museu de tothom. Aquesta és la història de tots els catalans, tant a les èpoques de seny com a les èpoques de rauxa. Hi ha de tot, però tothom s'hi ha de sentir identificat.

—*Quina relació ha de tenir el museu amb altres centres relacionats amb la història, com el Centre d'Història Contemporània?*

—Hi ha d'haver vasos comunicants. El que s'investigui, el que s'avanci, el que s'obtingui, s'ha incorporar al museu. Ells són la punta de llança en la recerca i nosaltres la incorporem. Amb les universitats, igual.

—*Un museu com aquest és un instrument de creació de consciència nacional?*

—Sí. De consciència de la pròpia identitat. Ho és i ho ha de ser. És la seva finalitat.

—*Es correcte parlar d'una visió nacional de la història?*

—No. Existeix una sola visió de la història. Existeix una història feta amb rigor, perquè el que no es pot fer mai en història és entrar amb apriorismes. Seria negar-li el valor científic.

Josep Maria Solé i Sabaté.
El director del Museu d'Història de Catalunya manifesta que el que dirigeix no és un museu clàssic perquè es pot participar, tocar la història. Diu també que és un museu molt modern, i això ha impactat alguns sectors.

Pere Martí